

морски офицери в собствената на флота печатница. Особено ми донесе хумористичния критичен анализ. Умеех добре да импровизирам хумористични случки из живота на флота и при срещите, които в офицерската среда тогава се устройваха твърде често, да ги изнасям с голям успех.

Ванцаров, който по това време следваше в Морското училище знаеше за моите литературни наклонности. Затова ние така се облягахме и накрайно време да разкриваме душите и сърцата си. Първата половина на 1932 година беше вече последна за него в Морското училище. През това време ние четехме двамата негови ръкописи и се мъчехме да откриваме и поправяме недостатъците или да се възхиждаме от силните възмущаващи и изразителни мисли, които бяха така присъщи на Ванцаров. Спомням си, че когато той ми четеше от една тетрадка стихотворения, накрая ми прочете и стихотворението "В кубрика". То ми направи дълбоко впечатление. Мъката на трудния морски живот по това време, негодите, лишенията, копнените за "силна светлина", които да разпръсне мрака и открие пътя към щастлив живот, бяха отлично изразени в това истински морско стихотворение. Ванцаров беше влюбен в мерето, корабите и техните машини. Тези си чувства той така ясно и така величествено изрази и в "Спомен от мисковете".

Дните течеха. Наближаваше денят, в който випускът на Ванцаров ще завърши шестгодишния курс на училището и ние ще трябва да се разделим. Беше началото на юни 1932 година. Знаеше се вече, че на 16 юни ще бъде даден традиционния прощален банкет на двадесет и шестия випуск и завършилите ще заминат по своите родни домове. При една от последните ми срещи с Ванцаров ми напомних колко много ценя стихотворението му "В кубрика" и го попитах не би ли желал да ми го препише, за да го имам за спомен. Той не само че

Таси